

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Η΄.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΝ.

(συνέχεια ἰδὲ προηγ. σελ.)

Ἐμάθομεν μετ' ὀλίγον ὅτι ἡ Α. Μ. ἔλυπήθη διότι ἡ ἀφίξις ἡμῶν δὲν ἡγγέλθη αὐτῷ ἐν καιρῷ· ἄλλως δὲ ἦν καὶ πρότερον τεταραγμένος, καθὸ διατάξας νὰ κ ο π ῆ τις τῶν ἐνόχων τῆς ἐν Σοκότα στάσεως.

Τοῦ ρήματος κ ο π τ ε ι ν γίνεται χρῆσις ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ τιμωρεῖν, διότι πᾶσα τιμωρία συνίσταται πάντοτε εἰς τὸ κ ο π τ ε ι ν· εἴτε δὲ ἀποκόπτεται τινος χεὶρ ἢ ποὺς, εἴτε καὶ ἀποκτείνεται ὁ ἐνοχος, πάντα ταῦτα ἐκφράζονται διὰ τοῦ ρήματος κ ο π τ ω.

Πρὸ τινων ἡμερῶν οἱ ἐν Σοκότᾳ ἡττημένοι στασιῶται, (ὧν ἕνεκα ἱκανῶς ἐχρονοτριβήσαμεν ἐν Ἀδοῦᾳ) ὑπέστησαν ἀπείρους τοιοῦτου εἶδους τιμωρίας.

Σχετικῶς πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἢ τὴν ἀντίστασιν ἣν ἕκαστος ἐποιήσατο, ἀπεκόπησαν ὁ μὲν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὁ δὲ τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν ἢ τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, ἔνιοι δὲ ἐκ ὀ π ῆ σ α ν θανατωνέμεντες. Οἱ διαπράττον-

τες ἐνταῦθα σπουδαῖαν τινὰ κλοπὴν ἀποκόπτονται τὴν δεξιὰν χεῖρα ἢ τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἀλλ' ἐπὶ μικραῖς ὑπεξαίρεσσειν ἢ ἄλλοις ἀσημάντοις πλημμελήμασιν, ἐπιβάλλεται ποινὴ ἀπὸ 20 μέχρι 100 μαστιγώσεων, διὰ μάστιγος κατασκευαζομένης ἐκ δέρματος ἵπποποτάμου ἢ ἐκ βουνέουρου.

Ἀνεθαρήσαμεν λοιπὸν μαθόντες ὅτι ὁ βασιλεὺς, ὡς προέφην, ἔλυπεῖτο, διότι, μὴ ἀγγελθείσης αὐτῷ τῆς ἡμετέρας ἀφίξεως, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποστείλῃ τινα πρὸς συνάντησίν μας κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Τοῦτο δὲ συνέβη διότι ὁ παρὰ τοῦ κ. Ναρρέτη πρὸ τριημέρου πεμφθεὶς ἀγγελιαφόρος, ὑπελόγισεν ὅτι θὰ ἀφικνούμεθα εἰς Γαφὰτ μίαν ἡμέραν βραδύτερον. Ἀλλ' ἐχάρημεν ἀληθῆ χαρὰν, ὅτε ἠκούσθη ὁ διὰ κανονοβολισμοῦ χαιρετισμός· ἐξ αὐτοῦ ἐπίσθημεν ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς εἴχομεν ὑπολάβει τὸν βασιλέα ψυχρῶς πρὸς ἡμᾶς διακειμένον· τὰ τεκμήρια δὲ ταῦτα καὶ ἡ φιλοφροσύνη, ἣν ἐπεδείξατο ἡμῖν διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς ἰδίας αὐτοῦ σκηνῆς, ἐξήλειψαν τέλος τὰς προτέρας ἡμῶν ὑπονοίας.

Πολλάχως δ' ἀπέδειξε μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς ὅτι καί περ πάντη ἀλλοτρίως ἔχων πρὸς τὴν ἕξιν τοῦ μειδιάν, γινώσκει οὐδὲν ἤττον νὰ ἦ εὐγενὴς καὶ φιλόφρων.

Δεξιόθεν τῆς εἰσόδου ἡ Α. Μ. ἐκάθητο κατὰ τὸν ἀβυσσινικὸν τρόπον, ὁμοίον τῷ ἀραβικῷ ἢ τουρκικῷ, ἐπὶ μικροῦ καὶ ὑπὸ μεταξίνων ὑφασμάτων καλυπτομένου ἀλ γ ᾱ (εἶδους κλίνης), ὅστις ἕνεκα τῶν δύο ἐκατέρωθεν κειμένων προσκεφαλαίων, φαίνεται ὁμοιότατος πρὸς κλιντήρα.

Πολύκροτον αἰετοπεπληρὴς κεῖται παρὰ τῷ βασιλεῖ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ προσκεφαλαίου ὡς πιστός καὶ ἀκοίμητος φύλαξ. Μόνον δὲ πρὸ τοῦ ἀλ γ ᾱ καὶ παρὰ τὰς δύο αὐτοῦ πλευρὰς κεῖται τάπης, ἐν ᾧ ἅπαν τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ τοῦτοῦ ἔχει καλύπτει χλόη, μαρνανθεῖσα ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως δρόσου, φωτὸς καὶ θερμότητος. Ἄλλ' οὐδ' ἐπὶ τῶν τοίχων φαίνεται κόσμημά τι, πλὴν τῶν ἐνιαχοῦ κρεμασμένων ἀσπίδων ἐκ δέρματος ἵπποποτάμου καὶ τινῶν ὄπλων.

Ὁ Ἰωάννης Κάστας ἄγει τὸ 40 ἔτος· μὴ ὦν δὲ ὠραῖος, εἶναι οὐχ ἤττον συμπαθὴς ὑπὸ παρελθόντων ὅμως παθημάτων καταπονηθεὶς, φαίνεται πολλῶ γενναίτερος.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ φαίνονται ἐναργῆ ἴχνη παρελθουσῶν τριχυμιῶν τοῦ ἐν μάχαις καὶ ἀγῶσι διανυθέντος ἐργώδους βίου τοῦ ἀνδρός. Ἐκ δὲ τοῦ ἀσταθοῦς καὶ γοργοῦ, ἅμα δὲ καὶ θολεροῦ ὀμματος αὐτοῦ, γίνεται κατάδηλος καὶ ἠθικός τις σάλος, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς

διατελεῖ, καταπονούμενος ὑπὸ λογισμῶν, οὓς ἄσμενος θ' ἀπεδίωκεν. Ἐπὶ τῶν λεπτῶν αὐτοῦ χειλέων οὐδέποτε ἀνατέλλει μειδιάμα.

Τὸ ἄνω χεῖλος αὐτοῦ καλύπτεται ὑπὸ λεπτοῦ μύστακος, ἀραιότητι δὲ γενειὰς φύεται περὶ τὰς γνάθους αὐτοῦ. Τῆς κόμης αὐτοῦ τοὺς πλοκάμους ἔχει διατεταγμένους κατὰ μῆκος ἀπὸ τοῦ μετώπου πρὸς τὰ νῶτα κατὰ τὸ ἔθος τῶν καλλιτέρων Ἀβυσσινῶν, μιμουμένων κατὰ τοῦτο τὰς ἐγχωρίους γυναῖκας. Ἄνω δὲ τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς φέρει προσηλωμένην ἐν τῇ κόμῃ ἀργυρὰν καρφίδα, κατασκευῆς ἀβυσσινικῆς.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ὁ βασιλεὺς ἐφόρει περιστήθιον ἐκ δέρματος λεοπαρδάλεως, ἐνδοθεν δὲ τούτου ἕτερον περιστήθιον ἢ ὑποκάμισον ἐξ ὑφάσματος μεταξίνου. Περιεβάλλετο καὶ οὗτος τὸν σχί α μ μ α ν αὐτοῦ, κατ' οὐδὲν διαφέροντα τῶν λοιπῶν ἢ κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ ὑφάσματος. Ἡ μακρὰ καὶ κατεσκληκυῖα χεῖρ, ἣν τείνει δεξιούμενος, καὶ οἱ διεστῶτες καὶ ἐτερορρυθμῶς κυρτούμενοι δάκτυλοί του, ἀνακαλοῦσι τὰς παρατηρήσεις τοῦ κ. Λεβάτερ (α), ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὁ κ. Γκάλ (β), ὁ τοσοῦτον ἐξησηκίμενος περὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀποφύσεων, δὲν θὰ ἐδεῖτο μακρᾶς ἐρεύνης, ὅπως ἀνεύρη τὴν ἀπόφυσιν τῆς φιλαργυρίας. Ὄντως δὲ ὁ

(α) Φυσιογνώμων, ἀνακαλύψας τὴν τέχνην τοῦ διαγιγνώσκειν τοὺς χαρακτῆρας ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἰχνῶν. Ἀπέθανε τῷ 1801.

(β) Ἄλλος συγγραφεὺς, ἐφευρέτης τῆς φρενολογίας. Ἀπέβίωσε τῷ 1828. Σ. Μ.

βασιλεὺς Ἰωάννης πᾶν ἄλλο φημίζεται ὡν ἢ γενναῖος, καὶ εἶναι βεβαιότατον ὅτι οὐδ' εἶναι, οὐδὲ φαίνεται φίλος τῆς πολυτελείας.

Ὅτε κἀθηται ἐπὶ τοῦ ἀλ γ ᾱ, τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ συγκρούπτεται ὑπὸ τῶν σηρικῶν καὶ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν σχί α μ μ α, ἀλλ' ἐπιππος ὦν ἐντείνει καλῶς τὸ σῶμα αὐτοῦ, καθάπερ πάντες οἱ ἵππεῖς, οἱ ἐπιβαίνοντες ἵππους ἐκ τῶν τῶν Γαλᾶς (α). Πρὸς τῷ ὠραίῳ ἀναστήματι ἔχει, καθὰ προείρηται, καὶ τὸ ἦθος σεμνὸν καὶ τὴν ὄψιν συμπαθῆ. Εἶδομεν αὐτὸν τῇ 24, ὅτε ἐν πεδιάδι, κειμένη παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου Γαφάτ, ἐτελέσθησαν ἀγῶνες, ὧν πλεονάκις μετέσχε καὶ αὐτός.

Τὸ θέαμα ἦν ἐκπληκτικόν. Σύμπασα ἢ αὐτὴ καὶ ἀπαξάπαντες οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ ἐνδεδυμένοι δερμάτινα περιστήθια καὶ ὑποδύτας ἐκ κεχρωματισμένου σηρικῶ, περιβεβλημένοι δὲ τοὺς ἑαυτῶν σχί α μ μ α, φέροντες ἀσπίδα καὶ δόρυ, σπάθην δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ πλευρᾷ (διότι ὁ ἀριστερὸς βραχίον ἐχεται τῆς ἀσπίδος) καὶ ἐπιβαίνοντες εὐσάρκων καὶ κομφῶν ἵππων, ὧν τὰ ἐφίππια περιεκοσμοῦντο δι' ἀργυρῶν μεταλλείων, ἀπέτελουν θαυμάσιον ὄντως θέαμα.

Παραταχθέντες καθ' ὀμάδας ἐξ 8 ἢ 10 ἀνδρῶν συγκειμέναις, ἤλαυνον τοὺς ἵππους ἀπὸ ρυτῆρος τρέχοντες καὶ προσποιούμενοι συγκρούσεις ἢ συμπλοκάς, ἢ ἐξηκόντιζον τὰ δόρατα αὐτῶν εἰς 40 καὶ ἐπέκεινα μέτρων ἀπόστασιν μετ' ἄκρας

(α) Οἱ Γαλῆς εἰσὶ φυλὴ τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Σ. Μ.

δεξιότητος. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ πολλάκις μετασχὼν τοῦ ἀγῶνος βασιλεὺς δὲν ἐπεδείξατο ἤττονα περὶ τὸ ἀκοντίζειν δεξιότητα. Ἐπέβαινε ὠραίου κιλλίου ἵππου, εὖ τὸ ἐφίππιον καὶ τὰ ἡνία ἐκοσμοῦντο ὑπ' ἐπιχρῦσων καὶ ἀργυρῶν μεταλλείων λεπτοτάτης ἐγχωρίου κατασκευῆς.

Μεθ' ὠραν περίπου, νοήσας ὁ βασιλεὺς ὅτι ἠτοιμαζόμεθα, ὅπως ἐπανελθωμεν εἰς τὴν σκηνὴν μας, ἐκήρυξε τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων καὶ παρελάσας ἐνώπιον ἡμῶν μεθ' ἀπάντων τῶν ἵππέων, ἀπέδωκεν ἡμῖν φιλοφρονέστατα τὸν χαιρετισμὸν κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον.

Παράδοξον! Ἐν τῇ πανοπλίᾳ τῶν μαχητῶν τούτων, παρὰ τῇ δερματίνῃ ἀσπίδι καὶ τῷ δόρατι ὑπάρχει πολὺκροτον ἢ καραβίνα Ρέμιγκτων· ἦτοι παρὰ τοῖς ὄπλοις τῆς ἀρχαιότητος τὰ ἐντελέστατα τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς! Οὕτω δὲ ὁ Ἀβυσσινὸς στρατιώτης φέρει μεθ' ἑαυτοῦ, χωρὶς νὰ τὸ γινώσκη, ὀλόκληρον σύνοψιν τῆς ἱστορίας τῆς πολεμικῆς τέχνης ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ἡ 22 Μαΐου ἦν ἡ ἡμέρα τῆς πρὸς τὸν βασιλέα προσαγωγῆς τῶν δώρων. Ταύτην ἐποίησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς, βοηθοῦντος τοῦ φιλότατου Λεβιάνη, συνεννοεῖτο δὲ μετὰ τοῦ βασιλικῶν διερμηνέως δι' ἐμοῦ, ἐξηγοῦντος αὐτῷ γαλλιστὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν χρῆσιν ἐκάστου τῶν προσαγομένων ἀντικειμένων, ἅπερ ὁ διερμηνεὺς ἐπανελάμβανε τῷ βασιλεῖ εἰς γλῶσσαν Ἀμαρικήν. Καὶ τότε ἐφάνη ὁ βασιλεὺς γηθόσυνος, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεδήλωσε τὴν ἀγαλλίασιν αὐτοῦ

πρός τὸν κ. Ναρρέτην, εὐνοῦστατα λαλήσας περὶ ἡμῶν. Τῆ 24 ἡ Α. Μ. προσήνεχθη ἀδροφρονέστατα πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐκδρομῆς, ὃν ἐδέξατο εἰς ἰδίαν ἀκρόασιν. Πᾶσα ὁμῶς ἐνταῦθα ἀκριβολογία δὲν εἶναι ἔργον ἐμοῦ, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὸ μὲν διότι ἡ συνδιάλεξις εἶναι ἐκείνου, τὸ δὲ διότι αὐτὴ ὄρα εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς, ἧς ἐκεῖνος προΐσταται.

Τῆ ἐπιούσῃ ὁ κ. Π. Βιγόνης, ἐνθους ἐπὶ τῇ κοινῇ εὐφροσύνῃ καὶ τῇ φιλικῇ ὑποδοχῇ τοῦ βασιλέως, ἠβουλήθη νὰ προσθέσῃ εἰς τὰ δῶρα καρβίναν καὶ πολύκροτον, ὄντως πολυτελῆ, ἅπερ καὶ προσήνεγκε τῷ βασιλεῖ ἐπ' ὄνοματι ἡμῶν ἀπάντων. Ἐγενόμεθα πάντες δεκτοὶ καὶ προσεκλήθημεν εἰς συμπόσιον. Ἐνταῦθα δὲ δὲν ἐπεθύμουν νὰ παραμειώσω οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τὴν νωπότητα τῆς διηγῆσεως, ἧτις ὀ ἀποτελέσῃ μίαν τῶν παρὰ τοῦ Δόκτωρος Ματεούτση γραφησομένων σελίδων, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναμαι νὰ κρατήσω τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ δώσω ὑμῖν ἔννοιάν τινα τῶν ἐντυπώσεων, ἃς ἡ σκηνὴ ἐκείνη μοι παρέσχε.

Ἡ ἐστίασις γίνεται ἐντὸς τοῦ κ. οὐλοῦ μεγάλου καὶ καλῶς ὠκοδομημένου. Οὐδὲν ἦττον καὶ τούτου τὸ ἔδαφος οὐδεὶς καλύπτει τάπητος, πλὴν τοῦ φυσικοῦ ἐκ χόρτου καὶ ἀχύρων. Καὶ τούτου, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου, τὸ μὲν περιστύλιον ἀποτελεῖται ἐξ ἀξέστων καὶ μόλις ἀποφλοιωμένων δοκῶν, ἡ δὲ κωνικὴ στέγη ἐκ καλάμου καὶ ἀχύρου, καὶ οἱ τοῖχοι ἐκ λίθου καὶ ἰλύος.

Ἀπέναντι τῆς εἰσόδου καὶ ὀλίγον ἀρι-

στερὰ, διότι ἐτέρα θύρα ἀντίκειται ἀκριβῶς τῇ εἰσόδῳ, ἵσταται μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ περιστυλίου σκιάς ἐκ στυλῶν ἐρυθροῦ σιρικοῦ μετὰ πρασίνων ἐνυφασμάτων πεποικιλμένη κατὰ τὰς περυφὰς καὶ τὴν κορυφὴν.

Διὰ τῶν προσθίων παραπετασμάτων φαίνεται ἀλ γ ἄς μᾶλλον ὑψηλὸς κεκαλυμμένος ὑπ' ἐρυθροῦ μεταξόχνου πεποικιλμένου κατὰ τὰ κράσπεδα διὰ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ μετάξης. Ἐφ' ἐτέρου δὲ ἀ λ γ ἄ, ὀλίγον ἀπέχοντος τοῦ πρώτου, ἀλλ' ἦττον ὑψηλοῦ καὶ ὁμοίου πρὸς τὸν ἐν τῷ τρίτῳ τοῦ κ. οὐλοῦ, καθῆται ὁ ἀνὴρ, ὃν ἀνωτέρω ἐπειράθη νὰ ἐξεικονίσω καὶ ὃν οἱ περὶ αὐτὸν καλοῦσι βασιλέα βασιλέων καὶ ἰ ἀ π ὀ λ υ τ ο ν κ υ ρ ι ἄ ρ χ η ν καὶ δ ε σ π ὄ τ η ν π ἄ σ η ς Ἀ β υ σ σ ι ν ἰ ἄ ς.

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΟΙ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ.

Κατὰ τὴν ἱστορίαν μετὰ τὸν Ἀβραάμ, ἦτο 2069 ἔτη π.χ. ἐπῆλθεν ἡ μετοικεσία τῶν Ἑβραίων εἰς Αἴγυπτον, ἀναγκασθέντων νὰ ἀποδημήσωσι, διότι ἐν τῇ πατρίδι των ὁ λιμὸς ἐμάστιζε μεγάλως αὐτοὺς. Ἐκτοτε ἡ φυλὴ αὕτη κατοικεῖ τὴν Αἴγυπτον.

Ὅταν οἱ Ἰσραηλίται ἐφυγον ἐξ Αἴγυπτου, ἱκανοὶ ἐξ αὐτῶν ἔμεινον ἐνταῦθα. Καθόσον ἐνῶ οὗτοι ἐφθονον τὰ 2 1/2 ἑκατομύρια, μόλις 600,000 κερηκολούθησαν τὸν Μωϋσεῖα. Πλείστα οἰκογένειαι προστίμησαν τὴν εὐζωίαν καὶ ἀφθονίαν τῆς Αἴγυπτου, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸν Φαραῶ καὶ τὰς σκληρότητάς του διατελοῦντες, παρὰ νὰ διέλθωσι τοσαύτας ἐρήμους, ὡς ἐπραξαν οἱ δμῶθησκόι των. Καὶ ἡ τότε

Κυβέρνησις τῆς Αἴγυπτου ἠνέχθη αὐτοὺς ἀπομείναντας.

Αἱ οἰκογένειαι αὗται, πόσον διαφέρουσαι τῶν λοιπῶν τῆς Αἴγυπτου κατοίκων ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, τὴν θρησκείαν, τὰ ἦθη, καὶ ἐπιμένουσαι νὰ τηρῶσι μετὰ σταθερότητος τὴν ἑαυτῶν πίστιν, ἠναγκάσθησαν νὰ διατελῶσι περιωρισμένοι οὕτως εἶπεν ἐν ἑαυταῖς, ὡς οἱ Κόπται, καὶ νὰ μὴ διατελῶσι εἰς σχέσεις ἢ ἐπιμιξίας μετὰ τῶν λοιπῶν ἀλλογενῶν κατοίκων. Καὶ ὁμῶς συνέζων καὶ συνδιητῶντο μετ' αὐτῶν, ἀείποτε εὐπειθεῖς εἰς τοὺς νόμους, ἀείποτε ὑπήκουσαι εἰς πᾶσαν αἴτησιν, ὅπως καθίστανται ἀνεκταί, ἐμπορευόμεναι καὶ συναλλαττόμεναι, ἰδίως δὲ τοκίζουσαι χρήματα.

Ἐπειδὴ δὲ πάντοτε ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι δεόμενοι δανείων, ἡ βιομηχανία αὕτη τῶν Ἑβραίων οὐ μόνον προσεπέριζεν αὐτοῖς ἀμύθητα κέρδη, ἀλλὰ καὶ καθίστα αὐτοὺς ἀναγκασίους εἰς τὴν χώραν, ἧτις ἐν πάσῃ ἀνάγκῃ ἐσπευδε πρὸς αὐτοὺς αἰτοῦσα χρήματα.

Αἱ ρηθεῖσαι οἰκογένειαι ἐξηκολούθησαν διαμένουσαι ἐν Αἴγυπτῳ ἐπὶ αἰῶνας αἰῶνων μέχρι σήμερον. Οἱ Ἰσραηλίται, καὶ ἰδίως οἱ ἐν τοῖς χωρίοις οἰκοῦντες, ἐπαίρονται ἐπὶ τῇ παναρχαίᾳ αὐτῶν πολιτογραφῆσαι ἐν τῇ γῶσσι ταύτῃ, διόπερ καὶ ἠξιώθησαν νὰ τύχωσι παρὰ τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως ἀπάντων τῶν δικαιοματῶν καὶ προνομίων, ἅπερ χαίρουσι καὶ οἱ Μωαμεθανοὶ συμπολιταὶ των.

Ἄν δὲ τυχόν ἡ ἱστορία δὲν ἀρχῆ νὰ πείσῃ ἡμᾶς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν προειρημένων, ἡ σπουδὴ τοῦ τύπου τῶν Ἑβραίων, ἔρχεται πρὸς ἐπικουρίαν των. Οἱ ἰδόντες ἀρχαῖα εἰκόνας τοῦ Μωϋσεῖος ἢ τῆς Ρεβέκκας, οἱ ἀναγνόντες τὸν ἀπεριπλανώμενον Ἰουδαῖον τοῦ Εὐγενίου Σύν, καὶ συγχρόνως ἐπισκεφθέντες ἐν ταῖς πόλεσι τῆς κάτω Αἴγυπτου παλαιὰν τινα Ἰσραηλιτικὴν οἰκογένειαν, ὁ ἀναγνωρί-

σασιν ὅτι ἡ ἀγνότης τοῦ πρωτογενοῦς Ἰσραηλιτικοῦ τύπου διετηρήθη ἐν Αἴγυπτῳ. Ἡ ἀγνότης αὕτη οὐδαμῶς τῆς Εὐρώπης ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἰσραηλίταις, οὐχὶ διότι ἐπῆλθεν ἐπιμιξία μετὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ Εὐρωπαίων, ἀλλὰ διότι ἀναγκασθέντες οἱ Ἑβραῖοι ἐκείνοι νὰ παρακολουθῶσι ἐπὶ αἰῶνας πᾶσας τὰς φάσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν μεταβολῶν, ὑπέστησαν τροποποίησιν τινα κατὰ τὸν τύπον των. Τὰς φάσεις ταύτας τὰς διαφορὰς ὑπέστησαν ἐνταῦθα μόνον οἱ Αἴγυπτιοί, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ συνοικοῦντες αὐτοῖς Ἰσραηλίται, οἵτινες διετήρησαν ἀγνὰ τὰ ἀρχαῖα ἦθη καὶ ἔθιμα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰακώβ.

Ὅβτω δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν ὅτι οἱ ἐν Αἴγυπτῳ Ἑβραῖοι ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ κτηματοῦ Ἰθαγενοῦς πληθυσμοῦ, διατηρήσαντες ὁμῶς, ὡς οἱ Κόπται, τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν τύπον, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν.

Ἡ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ

Διήγημα

—ο—

(Συνέχεια ὅδε προηγ. ἀριθ.)

— Νὰ ὑπανδρευθῆ! ἐφώνησεν ὁ Μάζος ὠχρίων. Τί δηλοῖ τούτο;

— Ὁρῆα! τί δηλοῖ! δηλοῖ ὅτι γίνεται σύζυγος. . . .

Ὁ Μάζος ἐκλονίσθη, ὡσεὶ λαβῶν βαρὺ πλῆγμα εἰς τὸ στήθος. εἶτα ἐρρίφθη κατὰ τοῦ Σεβαστιανοῦ καὶ ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ὡς ἡ τίγρις ἀρπάζει τὸ θῆμά της.

— Ὁμίλει καθαρῶς. . . Τολμᾶς νὰ εἴπῃς ὅτι ἡ Μαρία νυμφεύεται;

— Τὸ λέγω διότι οὕτως ἔχει. . . ἀλλὰ δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ σὰς προσβάλω. . .

— Μὲ τίνα νυμφεύεται; . . . Λέγε! . . . Μὲ τίνα;

— Ἀφήσατέ με. . . Σεῖς μὲ τραμάζετε. . .

— Μὲ τίνα νυμφεύεται; ἐπαναλαμβάνει ὁ Μάζος ἔξω φρενῶν.

— Ἀλλὰ θὰ μὲ πιζήσετε...

— Μὲ τίνα νυμφεύεται;

— Μὲ τὸν Φραγκίσκον.

— Μὲ τὸν Φραγκίσκον!

Ὁ Μάζος ἐνατενίζων τὸν ὑπηρετὴν μὲ θηριώδεις βλέμματα καὶ κρατῶν αὐτὸν ἰσχυρῶς ἀπὸ τῶν ὤμων, τῷ εἶπε.

— Μὲ τὸν Φραγκίσκον εἶπες;... Εἶπέ μοι νῦν ὅτι ἐψεύσθης ὅτι τὸν μῦθον αὐτὸν ἐπλάσες ὅπως μὲ τυραννήσης...

— Ἀλλ' ὄχι, ὄχι, σὲ λέγω, εἶναι ἀληθές, ὡς ἀληθές εἶναι ὅτι ἐγὼ ὀνομάζομαι Σεβαστιανός.

Ὁ Μάζος ἐξέφερε φοβερὰν βλασφημίαν καὶ πιάσας ἰσχυρῶς τὸν ὑπηρετὴν, τὸν ἔκαμε νὰ γονυπετήσῃ. Τότε ὁ Σεβαστιανός ἤρξατο κραυγάζων ὡς εὐδομεν ἀνωτέρω.

— Τοῦτο εἶναι ἀτιμία! εἶναι κακοῦργημα! ἐφάνει φρενητιῶν ὁ Μάζος. Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον!

Αἶφνης ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ ἡ Μαρία ἐνεφανίσθη.

— Τί τρέχει; εἶπεν αὐτῇ γαλήνιος καὶ ἀφελής.

Ὁ Μάζος ἀφῆκε τὸν Σεβαστιανὸν καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν Μαρίαν.

— Ἄ! εἶται, σὺ, Μαρία;... Εἶται σὺ;...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ πλείοτερον. Ἐνόμιζε τις ὅτι θὰ ριφθῇ κατ' αὐτῆς λυσσώδης καὶ ἀγριος. Ἀλλὰ παράδοξος τῷ ἐπῆλθε καὶ ἀκαριαία μεταβολή, ὅταν καλῶς διέκρινε τὴν ἐξαισίαν ἐκείνην καλλονῆν, ἣν ἡ ἡλικία ἐτελειοποίησε, τὴν καλλονὴν ἐκείνην, ἣτις τοσοῦτον ἐθαυκάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φαντασίᾳ του. Ἡ συγκινησίς του κατέβηκε τὴν ὀργὴν του. Αἱ λέξεις ἤρουντο νὰ ἐξέλθωσι τῶν χειλέων του. Ἐναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐνώσας τὰς χεῖράς του ἐν εἴδει παρακλητέως νὰ εἶπῃ:

— ὦ! Μαρία!...

Αὕτη ἐξηκολούθησε γαλήνιος.

— Τί ἔχετε, Μάζε; Διὰ τί τόση ὀργή; Οὕτω λοιπὸν παρουσιάσασθε ἐνώπιόν μου μετὰ πολυχρόνιον ἀποχωρισμόν;

Ὁ Σεβαστιανός, ὅστις μόλις διέφυγε τῶν χειρῶν τοῦ Μάζου καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς αἰθούσης, ἐτόλμησε νῦν νὰ πλησιάσῃ καὶ διὰ τόνου κλαυθμηροῦ νὰ εἶπῃ:

— Ἐγκαίρως ἐφθάσατε, κ. Μαρία, ἄλλως μὲ ἔπνιγε... Αὐτὸς ἐπανῆλθε βέβαια ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ τὸν νοῦν που ἀνεστραμμένον.

— Σίγα! τῷ εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ Μαρία.

Εἶτα στραφείσα πρὸς τὸν Μάζον περιέμενε παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσας.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Μαρίας, τόσῳ γαλήνιον καὶ ἀταράχου, ἐπίστευσεν ὁ τλάσας Μάζος ὅτι ἡ δυστυχία, ἣν ὁ Σεβαστιανός τῷ ἀνήγγειλεν, ἦτο ἀνύπαρκτος. Ἄν αὐτὴ τὸν προσέβλεπε, θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ τόσῳ ἀτάραχος, καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἰχνους συγχύσεως, μετανοίας ἢ λύπης;

— Μαρία, εἶπεν ὁ Μάζος ἡρεμώτατος καὶ ὑπομειδιῶν, ἐνθυμείσασθε τί σοὶ εἶπον τὴν ἐσπέρην ἐκείνην κατ' ἣν σὲ ἀπεχαιρέτησα;

Ἡ Μαρία κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Σοὶ εἶπον ὅτι ἡ ἐπανέρχομαι μετὰ ἐξ ἔτη, ἢ οὐδέποτε. Τὰ ἐξ ἔτη δὲ, παρῆλθον εἰσέτι καὶ ἰδοὺ με παρόντα. Ἐννοεῖς τί σημαίνει ἡ παρουσία μου;

Ἐπὶ στιγμὴν ἐσέλησεν. Ἡ Μαρία οὐδὲ λέξιν εἶπεν, οὐδὲ κίνημά τι ἐποίησεν.

— Ἄμα ἀφίχθεις δὲν ἐζήτησα νὰ ἴδω ἄλλον, δὲν ὑπῆγα εἰς μέρος, ἄλλο, οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμησα. Βδρᾶμον ἐδῶ ἵνα σὲ εὕρω. Ἐσπευσα νὰ ζητήσω παρὰ σοῦ τὴν εὐτυχίαν μου, ἣ σοὶ ἀφῆκα καὶ ἣν κρατεῖς ἐν χερσίν... Γινώσκεις δὲ ποῖαν ἔμαθον εἰδησιν, ἣτις ἐπέπεσε κατ' ἐμοῦ ὡς φοβερὸς κεραυνός; ...

Ὅτι εἴσθε μελλονύμφος ἄλλου!... Ἡμῖν τόσῳ

ἀνόητος, ὥστε τὸ ἐπίστευσα!... Ἀλλὰ νῦν δε σὲ ἔχω ἐνώπιόν μου, νῦν δε δύναμαι νὰ ἀναγνώσω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου... Ἄχ! δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπέ μοι ὅτι ὁ θλόξ αὐτὸς δὲν ἤξεύρει τί εἶπε, διαβεβαίωτόν με ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχεται ἀληθείας.

Ἡ Μαρία ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν. Ἦτο κάπως ὠχρὰ, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία της δὲν ἐνεφάνισε παντάπασι φόβον, οὐδὲ σύγχυτιν.

— Εἶναι ἀληθές, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Νυμφεύεσθε τὸν Φραγκίσκον;

— Ναί.

Ὁ Σεβαστιανός ἐπήδησεν εἰς τὸ μέσον δι' ὄφρονος θριαμβευτικοῦ.

— Ἄ! βλέπετε ἂν σὰς εἶπα τὴν ἀλήθειαν...

Φοβερὰ πυγμὴ τοῦ Μάζου πεσοῦσα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀνέτρεψεν αὐτὴν καὶ διέκοψε τὸν ὑπηρετὴν. Ἡ ὄψις τοῦ Μάζου ἦν ὄντως φοβερὰ. Ἡ ὠχρότης του ἦτο πλείοτερον ἢ θανάσιμος· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον φλόγας· τὰ μέλη του ἅπαντα ἔτρεμον. Βέξω φρενῶν γενόμενος ἐρρίφθη κατὰ τῆς νεάνιδος. Ἡ Μαρία ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ὁ Σεβαστιανός, πρᾶγμα παράδοξον! ἐτέθη ἐνώπιον τῆς κυρίας του, ὅπως τὴν προσάσπῃ.

— Μάζε! ἐφώνησεν ἡ νεάνις.

Ὁ νέος συνῆλθεν ἤδη εἰς ἐαυτόν.

— Μὴ φοβείσθε!... τῇ εἶπε, πιέζων διὰ τῶν πυγμῶν του τὴν κεφαλὴν, ὡς ἵνα ἐμποδίσῃ καλῶς τὸν διαφεύγοντα νοῦν του· εἶτα δραξάμενος ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Σεβαστιανόν, τῷ εἶπε:

— Σὺ πῆγαινε!

— Μὴ μὲ σφίγγετε τόσον...

— Πῆγαινε! θέλω νὰ μείνω μόνος μὲ τὴν Μαρίαν.

Ὁ Σεβαστιανός ἀπῆλθεν.

Ὁ Μάζος καὶ ἡ Μαρία ἔμειναν μόνοι.

Ἐπὶ μικρὸν ἐσίγων ἀμφοτέροι. Ὁ Μάζος εἶχε νὰ εἶπῃ πολλὰ, καὶ ἠγνόει πῶς νὰ ἀρχίσῃ. Ἡ Μαρία περιέμενεν αὐτόν, ὅπως τῷ ἀπαντήσῃ.

Ἐφάνετο ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπειράτο νὰ θέσῃ χαλινὸν εἰς τὸν εὐερέθιστον χαρακτηρὰ του καὶ νὰ κατευνάσῃ τὴν ἐξαπτομένην ὀργὴν του.

— Μαρία, ἤρξατο τέλος ἐστραμμένον ἔχων πρὸς τὸ ἔδαφος τὸ ὄμμα, ὡσεὶ φοβούμενος νὰ ἀτενίσῃ τὴν καλλονὴν τῆς νεάνιδος. Ὁ γάμος αὐτὸς δὲν εἶναι συνέπεια βέβαια τῆς ἐλευθέρως ἐκλογῆς σας, εἶναι ἀδύνατον... Σεῖς εἴσθε τόσο καλὴ, ὥστε ἀδύνατον νὰ θέλητε νὰ φέρητε εἰς ἀπελπισμόν τὸν φίλον τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας. Μὲ γινώσκετε καλῶς, καὶ δὲν πιστεύω ὅτι ἠθελήσατε ν' ἀντιμετωπίσῃτε κίνδυνον τοιοῦτον, κίνδυνον μέγαν! (καὶ ἐδῶ ἡ φωνὴ του ἐγένετο τρομακτικὴ, τὸ δὲ ὄμμα του στρέψαντος τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὰ ἄνω, ἐξέπεμπε φλόγας ὀργῆς), τὸν κίνδυνον δηλονότι τῆς ἔχθρας μου, τὸν κίνδυνον τῆς ἐκδικήσεώς μου...

— Μάζε, εἶπεν ἡ νεάνις...

Ἄλλ' οὕτως διέκοψεν αὐτὴν καὶ διὰ τόνου ἀπειλητικωτέρου ἐξηκολούθησεν.

— Ἄφετε νὰ τελειώσω. Σεῖς ἀδύνατον νὰ εἴσθε ἔνοχος τοιοῦτου ἐγκλήματος φοβεροῦ κατ' ἐμοῦ... Δὲν τὸ πιστεύω... Ὁ πατήρ σας βεβαίως ἐπόθησε τὸν γάμον αὐτόν καὶ σὰς τὸν ἐπέβαλε. Νῦν ἐξακολουθεῖ ἴσως ἡ μήτηρ σας ἐπιβάλλουσα αὐτόν, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ ἐπανακάμψω... Κακῶς ἐπραξα μὴ γράψας πρὸς ὑμᾶς... Ἀλλ' ἐφρόνουν ὅτι εὐχάριστον θὰ σὰς προῦξένουν ἐκπληξιν ἐρχόμενος ἀπροσδοκῆτως, ἀγαπῶν ὑμᾶς πλείοτερον ἢ ἄλλοτε, καὶ... πλούσιος. Πλούσιος, Μαρία, τὸ ἐννοεῖτε;

Ἡ Μαρία ἐποίησε σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς ἐμφανίζον ὅτι περὶ πλοῦτου δὲν ἐφρόντιζε.

— Νῦν, δε ἐπανέκαμψα, τὰ πράγματα δεόν νὰ λάβωσιν ἄλλην τροπὴν. Προσέξατε, Μαρία, ὁ γάμος σας εἶναι τι ἀδύνατον. Πρέπει νὰ μὴ τελειώσῃ.

Ἡ νεάνις ἐτόξευσε κατὰ τοῦ νέου, ὅστις οὕτω τῇ ὠμίλει, βλέμμα θηριώδες, ἐχθρικώτατον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἀμφοτέρων συννητήθησαν. Καὶ τοῦ

Μάζου τὸ βλέμμα, τὸ πρὸ μικροῦ τοξεῦον ἀκτίνας ἔρωτος, ἐδήλου μίτος ἀκαταδάμαστον.

— Διατί νὰ μὴ τελεσθῆ; ἠρώτησεν ὑπερφάνω; ἡ Μαρία.

— Διατί; Διότι δὲν τὸ θέλω ἐγὼ, ἀπήντησε διὰ τόνου δηλοῦντος πλειότεραν ὑπερφάνειαν ὁ Μάζος. Διότι ἂν τοῦτο συμβῆ, ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, ὅτι μέγα κακὸν θὰ ἐπέλθῃ.

— Ἀπειλεῖτε; ἐφώνησεν ἡ Μαρία, σταυροῦσα τὰ χεῖρας καὶ ἀπειλοῦσα αὐτὸν διὰ τρόπον ὑπερβαίνοντος ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο τὰς ἀπειλὰς.

— Ναί, ἀπειλῶ! ἐπρόσθεσεν οὗτος μετὰ τόνου δηλοῦντος ἀγρίαν ἀποφασιστικότητα. Σκέφθητε καλῶς, Μαρία. Μὲ γινώσκετε, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνητε ὡς ἀσεβισμοῦ; τοῦ λόγου μου. Πᾶσαι μου αἱ ἐλπίδες, πᾶσα ἡ ζωὴ, πᾶσα ἡ εὐτυχία ἐναπόκειται εἰς τὰ χεῖρας σας. . . Τὸ γινώσκετε. . . Ἀλλοίμονον ἂν ἀπολέω αὐτάς! . . . Ἀλλοίμονον! . . .

Καὶ συνέβλησε διὰ τῆς χειρὸς τὴν καρδίαν του, ἥς οἱ ἀτακτοὶ παλμοὶ τῷ ἐπνιγον τὴν ἀναπνοήν.

— Ἄν ἐβλέπατε τί συμβαίνει ἐντὸς τῆς καρδίας μου, ἠθέλατε τρομάξει. . . Ἀκούσατε, Μαρία. . . Βλέπετε πόσον ὑποφέρω, καὶ ὁμως τηρῶ γαλήνην ἐνώπιόν σας. . . Νοήσατε τί ὁ ἔρωσ ἐλαϊκὸς νὰ φέρῃ. . . Σεῖς καὶ ὁ Φραγκίσκος εἶθε τὰ μόνα πρόσωπα, ἅπερ ἐπὶ τῆς γῆς ἠγάπησα. . . Καὶ σεῖς αἱ δύο ἀκριβῶς εἶθε τὰ πρόσωπα τὰ καθιστῶνά με τὸν δυστυχέστατον τῶν θνητῶν. . . ὡς ὀφείλω ἐφεξῆς νὰ καταρωμαι, σὰ; νὰ μισῶ. . . Ἄλλ' εἰπατέ μοι, πρὸς Θεοῦ, πῶς ἠδουήθητε νὰ λησμονήσητε ὅτι ἐγὼ εἰς ἀπαλῶν ὀνύχων σὰς ἠγάπησα καὶ ὅτι χάριν ὑμῶν ἐγκατέλειψα τὴν πατρίδα μου καὶ τὸν γηραιὸν μου γεννήτορα, οὐ τινοσ οὐδὲ ἠδουήθη νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς; χάριν ὑμῶν εἰργάσθη ὅσον δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, καὶ ὁμως οὐδέποτε παρεπονέθη οὔτε διὰ τοὺς μό-

χθου; μου, οὔτε διὰ τὰς λύπας μου, ἀφοῦ ταῦτα ὑπέρερα διὰ σὰς, ἀφοῦ ἕκαστον αὐτῶν μὲ προσήγγιζε πλειότερον πρὸς ὑμᾶς. . . Ἐπιστρέφω τέλος πάντων εἰς τὴν πατρίδα μου καὶ οὐδένα εὐρίσκω ἐκ τῆς οἰκογενείας μου, ὅπως μὲ ὑποδεχθῆ. . . Μόνος ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν ἀπορροῶ οὐδὲ τὴν ἐρημον οἰκίαν τοῦ πατρός μου νὰ ἐπισκεφθῶ. . . Τρέχω ἐδῶ. . . ἐδῶ ὅπου εἶθε σεῖς. . . καὶ σεῖς Μαρία, σεῖς, ἦτις εἶθε νὰ μὲ ἀνταμειψήτε δι' ὅλα μου τὰ παθήματα, σεῖς. . . μὲ ἐγκαταλείπετε!

Ἡ συγκίνησις τὸν κατέβαλεν. Οἱ λυγμοὶ τὸν ἀπέπνιγον, καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν πεφλογισμένων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν. Ἀπέμαζεν αὐτὰ πεισματωδῶς διὰ τῆς χειρὸς του, καὶ

— Βλέπετε πόσον εἶμαι εὐχισθητός. . . . Κλαίω ὡς παιδίον ἐνώπιόν σας, Μαρία. . . Ἐνῶ δὲν ἐκλαυσα ποτέ!

— Ἀκούσατέ με νῦν καὶ σεῖς, Μάξε. Ἐπικαλεῖσθε τὸ παρελθόν! ἄφετε νὰ ἐπικαλεσθῶ ἐγὼ μᾶλλον αὐτὸ πρὸς ὑπεράσπισίν μου. Δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε ὅτι οὐδεμίαν σὰς ἔδωκα ὑπόσχεσιν. . . Κατὰ τὴν μόνην ἐκείνην φορὰν καθ' ἣν μοὶ ἐμίλησατε περὶ τοῦ ἔρωτός σας. . . ἤμην σχεδὸν παιδίον καὶ δὲν ἐνόουν καλῶς οὐδὲ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, καὶ ὁμως τί σὰς ἀπήντησα; ὅτι δὲν ἠγάπων τότε κανένα καὶ σὰς εἶπον τὴν ἀλήθειαν. Ὅτι δὲν ἤλιν διατεθειμένη νὰ νυμφευθῶ καὶ τῷ ὄντι, οὕτως εἶχεν. Ὅτι σὰς ἠγάπων δι' ἀγάπης φιλικῆς καὶ ἐξακολουθῶ καὶ νῦν αἰσθανομένη τοῦτο. Ὅτι ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἐβλεπον εὐχαριστημένον καὶ εὐτυχῆ καὶ νῦν ἐπίσης τὸ ἐπιθυμῶ. Ἄλλὰ δὲν σὰς ἀπέκρυφα πρὸς τοῖτους ὅτι ὡς σύζυγόν μου σὰς ἐθεώρου. ἀκατάλληλον ἕνεκα τοῦ βιαίου καὶ ἐκδικητικοῦ χαρακτήρός σας. . .

— Καὶ ἐγὼ ὑπεσχέθη νὰ διορθωθῶ, διέκοψεν αὐτὴν ὁ Μάζος, καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἂν μὲ νυμφευθῆτε δὲν θὰ μὲ ἴδῃτε πλέον τοιοῦτον ὅσον μὲ ἐγγωρίζετε.

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ἡ νεᾶνις.

— Ἀδύνατον!

— Ναί.

— Δοιοὺν τὸν ἀγαπᾶτε τὸν Φραγκίσκον; εἶπε μὲ σπασμωδικὸν τόνον.

— Τὸν ἀγαπῶ.

Φοβερά βλασφημία ἐξέφυγε τῶν χειλέων τοῦ Μάζου. Προὐχώρησε δὲ πρὸς τὴν νεᾶνίδα κατὰ ἓν βῆμα μετ' ἐκφράσεως λύσης καὶ μανίας, ὥστε ἡ Μαρία ὠπισθοχώρησε κράξασα.

— Τί κάμνετε Μάξε;

Ἄλλ' ὁ Μάζος καὶ πάλιν συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν.

— Τὸν ἀγαπᾶτε! . . . ἐξεφώνησε μετ' εἰρωνίας τρομερᾶς. Ἐχει καλῶς! . . . Καὶ ἐπιστεύσατε ὅτι ἐπανερχόμενος θὰ εὐρίσκον τὴν ἐλπίδα μου, τὴν εὐτυχίαν μου ληστευθείσας, καὶ θὰ ἠσούχαζον, μάλιστα θὰ σὰς ἐξέφραζον τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τοῦτο! . . . Καὶ ὁ δειλαῖος ἐγὼ ἔδωκα μέρος τῶν κερδῶν. . . τῷ ληστῇ τῆς καρδίας σας, ὅπως σὰς νυμφευθῆ ἐν ἀνέσει! . . . Ὡ! ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ τελειωθῆ οὕτω. . . Πιστεύετε τάχα ὅτι αἷμα δὲν ρεῖ εἰς τὰς φλέβας μου; Ἄ! τὸν ἀγαπᾶτε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν! . . . Καὶ τολμᾶτε νὰ μοὶ τὸ εἰπῆτε ἡ ἴδια. . . Μὰ τὸν Θεόν. . . Γινώσκω τί θὰ πράξω! . . .

Ἐλαβε τὸν πῖλόν του καὶ τὴν βακτηρίαν του καὶ ἠτομάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ἡ Μαρία, ἀναλαβούσα ἀπροσδόκητο, θάρρος, ἐρρίφθη πρὸ αὐτοῦ.

— Πρὸς Θεοῦ, Μάξε, τί θὰ πράξετε;

— Τὸ γινώσκω ἐγὼ. . . Ἄφετέ με νὰ ἐξέλθω.

— Ὁχι. . . Προσέξατε τί θὰ σὰς εἶπω! . . .

Ἄλλοίμονον! Ἄλλοίμονον ἂν τολμήσητε νὰ ἐγγίξητε τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου, ὃν ἀγαπῶ.

Ὁ Μάζος συνέσφιγξε μανιωδῶς τοὺς ὀδόντας.

— Ἄφετέ με νὰ ἐξέλθω. . .

Ἄλλ' αὐτὴ ἀκίνητος πρὸ τῆς θύρας καὶ θηριωδῶς παρατηροῦσα αὐτόν, τῷ ἀπήντησεν,

— Ὁχι!

Ἡ θύρα αἴφνης ἠνοιχθῆ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ πεφοβισμένη καὶ ἀσθμαίνουσα ἐνεφανίσθη.

— Τί βίαι εἶναι αὐταί; ἠρώτησεν αὐτὴ δι' αὐστηροῦ τόνου; ἐναγκαλιζομένη τὴν κόρην τῆς ὡς ἵνα προσιπῆ αὐτήν.

— Ἐφθάσατε ἐγκαίρως καὶ σεῖς, Μαγδαληνὴ, εἶπεν ὁ Μάζος μὲ πνιγηρὰν φωνήν. Ἐπιθυμῶ καὶ σεῖς ν' ἀκούσητε τοὺς λόγους μου καὶ νὰ τηρήσητε αὐτοῦ; εἰς τὴν μνήμην σας. Μαγδαληνὴ, θέλετε νὰ ἐμποδίσσητε τὸν μεταξὺ τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς κόρης σας γάμον, καὶ ἡ οὐ;

Ἡ Μαρία ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα τῆς καὶ ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς τὴν κεφαλὴν τῆς χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ.

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ. Σήμερον ἔδωκα τὴν συγκατάθεσίν μου καὶ δὲν τὴν ἀποσύρω πλέον.

— Ἄλλ' ὁ Φραγκίσκος σὰς ἐξῆπάτησεν αἰσχρῶς.

Ἡ Μαρία ἤγειρε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ

— Δὲν εἶναι ἀληθές, ἐφώνησε; ψεύδεσθε!

Τὸ ὕψος τῆς ἐνεφάνει πλειότερον ἢ ἀγανάκτησιν, μῖσος! Διεκρίνετο ὅτι καὶ τὸ ἐλάχιστον λείψανον τῆς παιδικῆς φιλίας τῶν ἐξηφανίσθη ἐξ ὀλοκλήρου.

— Δὲ, ψεύδομαι, εἶπε διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕψους ὁ νέος. Σὰς εἶπεν ὅτι δὲν ἔχει χρῆσ, κἀγὼ ἐν τοῖτοις τῷ ἔδωκα 500 φρ. πρὸ μικροῦ, ὅπως πληρώση τὸν τοκογλύφον Γρήνδαν. . .

Ἡ Μαρία ἐπλησίασε τὸν Μάζον μετὰ τὸ πρόσωπον ἀνημμένον ἐξ ὑπερβαλλούσης ὀργῆς καὶ τῷ εἶπε:

— Δὲν σὰς πιστεύω! Ὁχι, δὲ νῦν πράττετε, εἶναι δειλία!

— Μαρία! εἶπεν ὡσεὶ βροχώμενος ὁ Μάζος.

— Μὴ τὸν πιστεύεις, μητὲρ, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις. Βίαι ψεύστης συκοφαντῶν. Ὁ Φραγκίσκος εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. . . ἔπειτα, ὅπως ποτ' ἂν ἔχοι, ἀγαπῶ τὸν Φραγκίσκον καὶ τὸν θέλω σύζυγον. . .

— Ἀκούσατε, Μαρία, ἀκούσατε Μαγδαλη

ἀκούσατε ὅτι νῦν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς κολάσεως ὀρκίζομαι. . . Σεῖς, Μαρία, ἐποθήσατε καὶ ποθεῖτε τὴν καταστροφὴν μου. Ἡμέρην τινὰ θὰ μετανοήσατε καὶ θὰ μετανοήσατε πικρῶς. Θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἴδω ὑποφέρουσαν ὅσα νῦν ὑποφέρω ἐγὼ, νὰ σὰς ἴδω κλαίουσαν μὲ αἱματηρὰ δάκρυα. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ὑποστήτε δεινὰ πλειότερα ἐμοῦ καὶ ἐγὼ θὰ γελῶ ἐπὶ τοῖς δεινοῖς σας. Σεῖς ἢ ἰδία θα ἔλθητε νὰ με παρακαλῆτε, κἀγὼ τότε θὰ φωνῶ ἀμειλικτος πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ὑμεῖς νῦν φαίσεσθε πρὸς με. . . Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν θέλω ἰκα-
ποιηθῆ, διότι ἐδικήθην!

Ἡ Μαγδαληνὴ, τρομάζουσα σχεδόν, ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ διὰ παρακλητικῶν τόνου ἔστη ἐνώπιον τοῦ Μάρκου, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, καί,

— Ἀχ! μὴ μὰς ἐγκαταλείψατε οὕτω, Μάρκος· μὴ λέγετε λόγους τοιούτους. . .

Ἄλλ' ἢ νεάνις πλειότερον ὀργισθεῖσα, διέκοψε τὴν μητέρα τῆς.

— Ἐ! ἄφες τον νὰ λέγῃ. . . Τὸν οἰκτεῖρω καὶ τὸν περιφρονῶ! Ὅλαι αἱ γελοῖαι του ἀπειλαὶ δὲν θὰ φέρωσι τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἀγαπῶ μεθ' ὀλιγώτερον ἐγὼ καὶ ὁ Φραγκίσκος.

Ὁ Μάρκος ἀπώλεσεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν φρόνησιν καὶ φρυάξας ἐρίφθη κατὰ τῆς Μαρίας μὲ τὴν βακτηρίαν ἀνυψωμένην.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐτέθη ἐν τῷ μέσῳ.

— Τί κάμνετε; εἶπε μὲ ὕφος ἀγανακτήσεως καὶ τρόμου ἀπερίγραπτον.

Ἄλλ' αἶφνης ἠνοίχθη ἡ θύρα. Ἀνθρωπὸς τις εἰσῆλθε βιαίως, ἤρπασε τὸν Μάρκον, τῷ ἀφῆρεσε τὴν βακτηρίαν καὶ ἰσχυρῶς αὐτὸν ἀπωθήσας, τὸν ἔριψε χαμαί, μακρὰν τῶν γυναικῶν.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ Φραγκίσκος.

Πληρώσας τὸν τοκογλύφον ὁ ὑπαξιωματικὸς ἠσθάνθη τὴν ψυχὴν του ἐλαφρωθεῖσαν καὶ ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ ἴδῃ τὴν Μαρίαν, ἣν οὐδεμία πλέον δύναιμι θὰ τῷ ἀφῆρει. Ἦρχετο λοι-

πὸν εὐθυμος καὶ ἄδων καθ' ὁδόν, ὅταν παρὰ τὸν ἄλωνα τοῦ κτήματος εἶδε τὸν Σεβαστιανόν, λίαν τεταρχμένον.

— Ἄ! Φραγκίσκος! ἐφώνησεν ὁ ὑπέρτερος ἅμα ἰδὼν αὐτόν. Ἡ Παναγία οὐ στέλλει, διότι αἱ κυρίαι μου ἔχουσι πράγματι νῦν ἀνάγκην ἀνδρός. . .

— Καὶ σὺ τί εἶσαι; διέκοψεν αὐτὸν γελῶν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἐγὼ. . . Μάλιστα εἶμαι ἀνὴρ, ἀλλὰ σεῖς ὅστις ἐχρηματίσατε στρατιωτικὸς δὲν θὰ φοβεῖσθε τοὺς ἀγριανθρώπους ὅπως ἐγὼ.

— Ἀγριανθρώπους; εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Τίνες ἀγριανθρώποι ἦλθεν ἐδῶ;

— Εἶς καὶ μόνος, ἀλλ' ἴσος πρὸς δύο. Ὁ Μάρκος, ὅστις ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Φραγκίσκος ἐμεδιάσεν.

— Ἄ! ἂν αὐτὸ εἶναι, δὲν ὑπάρχει φόβος. Ὁ Μάρκος δὲν θὰ ἦλθεν ἐδῶ διὰ νὰ βλάψῃ τινά.

— Ἐτσι εἶ; Τὸ πιστεύετε; . . . Λοιπὸν δὲν τὸν γνωρίζετε ἀκόμη καλῶς. Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ ἐτεῦθεν ἦτο κακὸς ὡς πανῶλη, ἦτο ὄμως ἀδύνατος τότε καὶ μὲ δύο τρεῖς γρόνθους κὸν ἔκαμνε τις καλά. Τώρα ἐπανῆλθεν ἐκατοντάκις χεῖρων καὶ ἰσχυρότερος. Ὀλίγον ἔλλειψε νὰ με πνίξῃ. . .

— Σέ; Τί τῷ ἔκαμες σὺ;

— Ἐγὼ; τίποτε. Τῷ εἶπον ἀπλῶς ὅτι νιμφύεσθε τὴν Μαρίαν.

— Ἄ! καὶ δι' αὐτό. . .

— Καὶ ἂν δὲν ἤρχετο ἡ ἰδία κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τίς οἶδε πῶς θὰ ἐτελείωνα. . . Τώρα τὰ ἔχει μὲ αὐτήν. . . τὸν ἤκουσα κραυγάζοντα πολὺ καὶ θὰ ἐκάμνατε καλά νὰ σπεύσητε νὰ τὴν ὑπερασπισθῆτε.

Ὁ Φραγκίσκος μόνις τότε ἔλαβεν ὑποψίαν τινὰ τῶν συμβαινόντων. Ὁ Μάρκος τῷ εἶχεν εἶπει περὶ νέας τινὸς ἦν ἡγάπα. Θὰ ἐπρόκειτο λοιπὸν περὶ τῆς Μαρίας. Ὁ Μάρκος ἦν ἀντραστὴς του. Ἐσπευσε λοιπὸν ἐν τάχει καὶ ἐπράξεν ὅτι ἀνωτέρω διηγήθημεν.

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ.

Ὁ Μάρκος μὲ πράσινον νῦν τὸ πρόσωπον, μὲ ὀφθαλμοὺς τοξεύοντας πῦρ καὶ δηλητήριον, ἠγέρθη ἐν σιγῇ καὶ συνεσπειρώθη ὡς πάνθηρ, ὅστις ἐτοιμάζεται νὰ ριφθῇ κατὰ τοῦ θύματος. Ὁ Φραγκίσκος ἔλαβε θέσιν ἀμύνης. Αἱ δύο γυναῖκες παρενόησαν παρακαλοῦσαι καὶ τρέμουσαι.

— Πρὸς Θεοῦ, ἠυχάσατε! ἔλεγεν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Ἐλθέ, ἐλθέ μαζί μου Φραγκίσκος, ἔλεγεν ἡ Μαρία διὰ τόνου περιβαλλομένου τὴν πειθῶ τοῦ ἔρωτος. Καὶ ἐπειρᾶτο δι' ἄλλης θύρας νὰ σύρῃ μεθ' ἑαυτῆς τὸν Φραγκίσκον.

Οὗτος ἐφάνη κατευασθεῖς. Διὰ φωνῆς δὲ πνιγρᾶς καὶ ἀναλαμβάνων τὴν βακτηρίαν καὶ τὸν πῖλόν του,

— Ἄ! εἶπεν, εἶσαι ἰσχυρότερος ἐμοῦ, Φραγκίσκος. . . Ἐχεις ὅλα τὰ προνόμια, καὶ ἰδίως τὸ ἄριστον ὅτι ἀνταγαπᾶσαι. . . Ἐχει καλῶς. Δὲν μένει ἢ ν' ἀπέλθω. . . καὶ ἀπέροχαι.

— Ὡ! τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ λήξῃ οὕτως, εἶπεν ἀγανακτῶν ὁ Φραγκίσκος. Ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν οἱ δύο καὶ οὐμιον νὰ σὲ εὕρω πρὸς τοῦτο.

— Κἀγὼ σὲ περιμένω, ἀπήντησεν ὁ Μάρκος καὶ ὀμιλοῦμεν.

Ἐρίφθη ἔξω τῆς θύρας, ἀπώθησε βιαίως τὸν Σεβαστιανόν, ὅστις εἶχεν ἔλθει, ὅπως ἴδῃ τὸ ἀποθησόμενον καὶ ἐτοποιητῆθαι ὅπως τῆς θύρας, καὶ ἔτρεχεν ὡς παράφρων χωρὶς νὰ σταθῇ ἢ μακρὰν τῆς οἰκίας τῆς Μαρίας.

Ἐστη ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος, ἀπέμαξε τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ ρέοντα ἰδρῶτα καὶ ἐψιθύρισε διὰ λέξεων διακεκομμένων,

— Καὶ εἶναι ἰσχυρότερος ἐμοῦ. . . Καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ! . . . Καὶ περιφρονεῖ ἐμέ! . . . Ἄλλὰ πῶς; Ἀγνοῶ εἰσέτι. . . ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ, ἂν ὄχι διὰ τῆς ἰσχύος, τοῦλάχιστον διὰ τῆς πονηρίας. . . μὰ τὸν Θεόν, θὰ ἐκδικηθῶ!

(ἀκολουθεῖ)

Πρῶτος ὁ Γκασένδης ἐσπούδασεν ἐπίστημονικῶς τὸ φαινόμενον τοῦ βορείου σέλαος, ὅπερ ὁ Πλίνιος ἐθεώρει ὡς κακὸν οἰωνὸν καὶ καὶ οἱ λαοὶ τοῦ Μεσσαίωνα ἐπίστευσαν ὡς μῆνυμα καταστροφῶν, ἐρημώσεων καὶ θανάτου. Λέγεται μάλιστα ὅτι πρῶτος ὁ Πλίνιος ἐκάλεσεν αὐτὸ μὲ τὸ σημερινὸν ὄνομά του (aurora boreale.)

Κατ' ἀρχὰς ἐπίστευσαν ὅτι τὸ βόρειον σέλαος ἦτο ἀναθυμίασις τῆς γῆς, αἵτινες ὑψόμεναι εἰς τοὺς πόλους, ὑψίσταντο βράσιν καὶ ἀνέπτυσσον φῶς.

Ὁ Muschenbroeck ὑπέθεσεν ὅτι προήρχετο τὸ σέλας τοῦτο ἐκ τῶν νεφῶν, τὰ ὅποια συναντῶμενα ἀνέδιδον φῶς. Ὁ Βύλληρος παρεδέχθη ὅτι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἐξώθουν ὄγκους ἀέρος εἰς μέγιστα ὕψη, οἱ ὄγκοι δὲ οὗτοι καθίσταντο φωτεινοί. Ὁ Χάλλεϋ ἐπλησίασε πλειότερον τὴν φύσιν τοῦ φαινομένου, ὑποθεῖς ρεῦμα μαγνητικοῦ ρευστοῦ ἐκφεύγοντος ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς γῆς πρὸς τὸν βόρειον πόλον. Τῷ 1740 δὲ ὁ Κέλσιος καὶ ὁ Χλόρτερ ἐποίησαντο ἐν ἔτι σπουδαιότερον βῆμα, ἀνακαλύψαντες τὴν ἐπὶ τῆς μαγνητικῆς βελόνης ἐπίρροιαν τοῦ βορείου σέλαος, τὴν ὅποιαν ἐπίρροιαν ἀπέδειξεν ἔπειτα ὁ Ἀραγῶ.

Βραδύτερον ὁ Ἐβεραρτ καὶ ὁ Χάλλ προῦχώρησαν πλειότερον εἰς τὴν νεωτέραν θεωρίαν, καὶ παραβαλόντες τὸ φῶς τοῦ βορείου σέλαος μὲ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς ἐν τῷ κενῷ, ὑπεστήριξαν ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς ἦν βεβαίως ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου. Πολλοὶ τῶν φυσικῶν παρεδέξαντο τὴν ἰδέαν ταύτην, οἱ οἱ ὁ Καντὼν, ὁ Βεκκάριας, ὁ Γουίλκε, ὁ Φραγκλίνος, καὶ βραδύτερον ὁ Δαλτὼν καὶ ὁ Βερθολέτ.

Ἄλλοι πάλιν παρεδέξαντο γνώμας ἄλλας, ἐν οἷς καὶ ὁ Βόλτας, ὅστις ἐγνωμάτευσεν ὅτι τὸ βόρειον σέλας προέρχεται ἐκ τῆς ἀναφλέ-

ξενος του αεριου των ελων, υπερ ειχε τότε ανακαλυφθη. Κατα τον Ουμβόλδον, το βορειον σελας ουδεν άλλο εστιν η η διάλυσις της μαγνητικης θυελλης, ητις γεννα την διατάραξιν της μαγνητικης βελόνης. Η διατύπωσις όμως τοιαύτης ιδέας δεν δίδει ημίν τον λόγον του φαινομένου· μόλις υποδεικνύει τον άπώτατον λόγον αυτού.

Βραδύτερον ο Πελλιέρ και μετ' αυτόν ο Δελλα-Ριβ διετύπωσαν θεωρίαν ικανοποιούσαν ημάς, ην ενεκοπώθησαν και πάντες οι σοφοί των καθ' ημάς χρόνων· την θεωρίαν όμως ταύτην ο Σέλμπερμαν κατά το 1869 έτροποποίησεν, αφού έσπούδασε μετά προσοχής τας συνοδευούσας το φαινόμενον τουτο περιστάσεις.

Ίδου η θεωρία αυτή ως έτροποποιήθη υπό του μνησθέντος Σέλμπερμαν, καθηγητου του έν Παρισίοις Γαλλικου Λυκειου.

Αί ποικίλαι παρατηρήσεις του Γάλλου φυσικοϋ, ιδίως δε αί παρ' αυτού γενόμεναι τῷ 1859 και 1869, απέδειξαν ότι τὰ φαινόμενα τὰ συνοδευόντα τὸ βορειον σελας δεν διαφέρουσι πολὺ τῶν φαινομένων, ἅπερ παρουσιάζουσι συνεχῶς αἱ τρικυμιώδεις νεφέλαι. Ἐν ταῖς τοιαύταις νεφέλαις, ὡς και ἐν τῷ βορείῳ σελαϊ, ἀναπτύσσονται συνεχῶς, ιδίως ἐν τῇ ἀνωτάτῃ περιφερείᾳ, ελαφρότατα νηματοειδῆ νέφη, ἅπερ, σχῆμα ἔχοντα θυσσανίσκων, ἀνέρχονται εἰς τὰ ὑψηλότερα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα, παρ' αὐτῶν δὲ φαίνονται ὡσεὶ ἀπορροφούμενα ἢ διαλυόμενα. Ἐνίοτε οἱ βόστρυχοι οὗτοι σχηματίζουσι εἶδος ἀκτινοειδοῦς στέμματος περὶ τὸ σκοτεινὸν τῆς νεφέλης κέντρον, ἀπαράλλακτα ὡς αἱ ἀκτῖνες τοῦ βορείου σελαος, πλειστάκις δ' ἀνέρχονται εἰς μέγιστα ὕψη, περιβαλλόμενοι αἴγλην φωσφοροειδῆ, ητις ἐστὶν ἥττον ζωηρὰ καθόσον ἀπομακρύνεται τοῦ κέντρον τοῦ νέφους. Τῆς

ἀναπτύξεως τῶν βόστρυχῶδων τούτων θυσανῶν αὐξανομένης, ἐλαττοῦται ἡ ταχύτης τοῦ νέφους και ἡ δύναμις τῶν ἀστραπῶν.

Οὐδ' αἱ ἐμφανίσεις νεφελῶν φωτεινῶν εἰσι τι παράδοξον και καινόν. Εἰς τὰ χρονικά τοῦ Γιλβέρτ ἀπαντῶσι πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα. Ὁ Σίλμπερμαν ὑπομινθῆσκει τὰς παρατηρήσεις τοῦ Βεκκαρία, τοῦ Δελοῦκ, τοῦ Ἀββᾶ Ρογγιέρου, τοῦ Νικολων κλ.

Αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ νέφη εἰσι πολλακίς φωτεινὰ, καθὰ παρετήρησεν ὁ Δόκτωρ Ρόμπινσον ἐν Ἰρλανδίᾳ.

Τούτοις προσθετέον ὅτι τὰ μάλλον ῥαξιοπερίεργα βόρεια σελας τοῦ 1859 και 1869 συνοδευθήσαν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀτμοσφαιρικῶν περιστάσεων, αἵτινες συνοδευούσι τὰς θυελλας· ἥτοι ὑπὸ προηγουμένης ἐμφανίσεως νεφῶν τρικυμίας, σχήματος κροσσωτοῦ ἢ θυσσανωτοῦ, δηλαδὴ ὑπὸ νεφιδρίων προερχομένων ἐκ μικροσκοπικῶν ἀτόμων πεπηγότος ὕδατος διαδογικῶς καταπιπτόντων. Τὰ άτομα ταῦτα πηλαίζοντα τὴν γῆν, μεταβάλλονται εἰς σταγόνας ὕδατος ἐπὶ τοσοῦτον ὀγκωδестέρας, ἔφ' ὅσον πλειότερον προσεγγίζουσι τὸ ἔδαφος.

Ἐκ τῶν γεγονότων τούτων ὁ Σίλμπερμαν συμπεραίνει δικσίως ὅτι τὰ θόρεια σελας τῶν 1859 και 1869 δεν ἦσαν ἄλλο ἢ τόσαι θυελλαι, αἵτινες ἀντὶ τὰ ἀπολήξουσιν εἰς ἀστραπὰς και βροντὰς, ἐπέχυσαν πῦρ εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— 0 —

Πρωτότυπος κλοπή.— Ἀεροναύτης ὀνόματι Ράσγουορθ, ἔδιδε παραστάσεις πρό τινος ἐν Μαδρίτη, καθ' ἃς ἀνῆρχετο εἰς ἱκανὸν ὕψος διὰ τοῦ ἀεροστάτου και πολὺς συνέρρεε κόσμος, ὅπως θεάσεται.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἠσθάθη ἔρωτα ὁ ἀεροναύτης. Ἠγάπησε σφοδρῶς νεάνιδα ἰσπανὴν κλουμένην Ἀγγελικὴν Μ. . . Ἐζήτησε λοιπὸν τὴν χεῖρά της και τὴν ἐπέτυχεν. Ἀλλὰ τῆς νεάνιδος ἐκείνης ἤρατο περιπαθῶς ὁ νέος Δανιὴλ Φιλιδολας, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν σύζυγον ἄλλου, μικροῦ ἐδέησε νὰ παρρησιάζη. Μιὰ τῶν ἡμερῶν ὁ ἀεροναύτης ἠτοιμάζετο νὰ ἀιέθη εἰς τὰ ὕψη μετὰ τῆς συζύγου του, ητις ἐπόθησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τοιαύτην ἀνάβασιν. Τὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν. Ὁ κόσμος συνωβέετο. Ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ ἀεροναύτου εἰσερχεται πρῶτη εἰς τὴν μικρὰν λεμβὸν τὴν ἀπὸ τοῦ ἀεροστάτου ἐξαρτωμένην. Ὁ σύζυγος ἐτοιμάζεται και αὐτὸς νὰ ἐπιβῇ τῆς λεμβου. . . ἀλλ' ὁ ἐραστής τῆς συζύγου του, παρευρεθείς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκεῖ, συλλαμβάνει τὸ ἐξῆς σχέδιον. Ρίπτεται ἐσπευσμένως εἰς τὴν λεμβὸν πρὸ τοῦ ἀεροναύτου και ἀποκόπτων διὰ μαχαίρας τὸ σχοινίον, πρὶν ἢ οὗτος λάβῃ καιρὸν νὰ ἀντιληφθῇ τοῦ γεγονότος, πετᾷ ὡς βέλος εἰς τὸν ἀέρα μετὰ τῆς οὕτω κλαπείσης ἐρωμένης. Τί συνέβη μετὰ ταῦτα οὐδεὶς γινώσκει. Τὸ ἀερόστατον ἐχάθη ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ χειροκροτοῦντος κοινοῦ, καλυφθὲν ὑπὸ νεφέλης.

Ἀθώτης.— Πατήρ τις ἔγραψε πρὸς τὸν υἱὸν του, ὅστις μετέβη εἰς τὴν πρωτεύουσαν πρὸς εὔρεσιν ἐργασίας :

«Ἐἶσαι ἀνόητος πιστεύων ὅτι θὰ εὔρης ποτὲ προῖστάμενον, ἀφοῦ ἔχεις χαρακτῆρα τόσῳ δύστροπον και ἄστατον».

Ὁ υἱὸς ἀπήντησε τῷ πατρί του :

«Δανθάνεσαι, πάτερ, νομίζων ὅτι δεν θὰ εὔρω προῖστάμενον. Μάθε δὲ ὅτι ἐντὸς 7 ἡμερῶν ἠλλαξα πέντε τοιοῦτους και ἴσως αὔ-

ριον εὔρω και ἔκτον, διότι μετὰ τὸν νῦν προῖστάμενόν μου δεν δύναμαι νὰ συμφωνήσω».

Ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα.— Ἀπέθανεν ἐν Λονδίνῳ κύριός τις ἄγων τὸ 110 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκαλεῖτο κοινῶς ὁ ἑκατοτούτης τοῦ Γρήνγουιτζ. Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία ἔλαβεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Τὰ ἔτη παρήγοντο και ὁ ὑπερεκατοντούτης μας δεν ἔκυπτεν ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν. Εἶχε δὲ τὴν μνήμην ἀπέραντον. Ἐνεθυμείτο τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ κόμητος Στρουενσέ, ὃν εἶδε διακζόμενον ἐν Κοπενάγῃ τῷ 1772, ὅτε ἦτο δεκαετής. Ἐνεθυμείτο τὸν Βολταίρον, ὃν εἶδεν ἐν Παρισίοις, κτλ.

Ὅταν ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἀπέθανεν, ἀπεδείχθη ἐκ τῆς βαπτιστηρίου του πράξεως ὅτι μόλις ἦγε τὸ 71 ἔτος τῆς ἡλικίας του!

Ὁ ρηθεὶς ἐξηπάτα τὸν κόσμον, διότι εἰς πάντα ἔδιδε νὰ πιστεύουσιν ὅτι ἦτο ὁ πατήρ του. Καὶ τοῦτο χάριν κερδοσκοπίας. Ὁ Figaro, ὅστις ἀναφέρει τὸ ἀνωτέρω ἀνέκδοτον, προστίθησιν ὅτι ὁ Ἀγγλος οὗτος ἀπέδειξε και αὐθις τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀγγλικοῦ ρητοῦ time is money (ὁ καιρὸς εἶναι χρῆματα).

Τὸ τηλεφῶνον ἐν Ἀμερικῇ.— Τὸ μηχανημα τοῦτο, ὅπερ πολλοὶ νομίζουσιν ὡς παίγνιον, ἐξηπλώθη ἐν Ἀμερικῇ θαυμασίως. Υπολογίζεται ὅτι ἐν τῇ ἡπείρῳ ἐκείνῃ ὑπάρχουσι περὶ τὰς 26,000 τηλεφῶνων ἐν χρῆσει.

Ἀπαντα τὰ μηχανήματα ταῦτα ἐνοικιάζονται. Πᾶσα πόλις ἔχει τὸ ἰδιαίτερον τῶν τηλεφῶνων γραφεῖόν της, ἀφ' ὅπου διακλαδοῦνται τηλεφωνικαὶ γραμμαὶ συγκοινοῦσαι μετὰ τῶν πρακτορείων και ἐμπορικῶν

οίκων τῶν συνδρομητῶν, τῶν εἰς πᾶσαν ὁδὸν ἢ πρῶστειον εὐρισκομένων.

Ὅταν τις θέλῃ νὰ συνομιλήσῃ μετ' ἄλλου εὐρισκομένου εἰς ἄλλην τῆς πόλεως ὁδὸν, εἰδοποιεῖ τὸ κεντρικὸν γραφεῖον διὰ τινος κωδωνίσκου πρὸς τοῦτο χρησιμεύοντος καὶ ἀργεῖται λαλῶν διὰ τοῦ τηλεφώνου.

Τότε ὁ ὑπάλληλος διὰ τινος μηχανισμοῦ πύθσιν εἰς συγκοινωνίαν τὸν σωλῆνα τοῦ λαλοῦντος μὲ τὸν τοῦ πρὸς ὃν εὗτος λαλεῖ.

Ἐν μόνῃ τῇ πόλει Κικιάφω γίνονται καθ' ἑκάστην 8,000 τοιαῦται αἰτήσεις εἰς τὸ κεντρικὸν γραφεῖον τοῦ τηλεφώνου. Ἐν Ρίφ' Ἰνεϊφῶ ἡ γερουσία ἐτέθη εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων διὰ τηλεφώνου συστήματος Gower.

— 0 —

Δικαιολόγησις κλέπτου. — Κλέπτης σὺ ληφθεὶς, ἤχητῃ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, κατηγορούμενος ἐπὶ κλοπῇ διὰ ῥήξεως μετ' ἄλλων συνεργῶν του.

— Κύριε πρόεδρε, ἀρνοῦμαι τὸ γεγονός. Ὅτε ἡ ῥῆξις αὕτη ἐγένετο, ἐγὼ ἤμην πολὺ μακρὰν.

— Δηλαδή ἐπικαλεῖται τὸ α ἄλλοθι; » ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Ἐξηγήθητι σαφέστερον, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς· ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ὅτε ἐγένετο ἡ κλοπὴ σὺ εὐρίσκεσο εἰς ἄλλο μέρος, ἀθωοῦσαι. Ἐξηγήθητι λοιπὸν σαφῶς.

— Μάθετε λοιπὸν, καὶ δύναμαι νὰ τὸ ἀποδείξω, ὅτι τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν, ἐγὼ ἐρρήγγυσον τὸ ταμεῖον τραπεζίτου οἰκοῦντος εἰς τὸ ἀντίθετον τῆς πόλεως μέρος.

— 0 —

Ἔρωσ Ἀβδ ἐλ-Καδέρ. — Ὅτε ὁ Ἀβδ-ἐλ-Καδέρ διετέλει αἰχμάλωτος ἐν τῷ φρουρίῳ Ἀμβρόαζ, γαλλίς τις ἠράσθη αὐτοῦ σφοδρῶς. Τὸν ἔρωτά της λοιπὸν τῷ ἐξέφρασε δι' ἐπιστολῆς, εἰς ἣν ἐκεῖνος ἀπήντησεν οὕτω:

« Δόξα σοι, ἐρωτικώτατε καὶ ἐπιχάρите ἄγγελε· εἶθε ὁ Ἀλλάχ νὰ προστατεύῃ τὴν νεότητά σου καὶ νὰ φρουρῇ τὴν ἀθωότητά σου.

« Ὁ οὐρανὸς εἶναι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἀλλ' ἡ νύξ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ὡς λευκὴ περιστερὰ, λευκοτέρα ἀραβικῆς ἵππου. Φοβοῦ τὸν ἐχθρὸν, ὅστις ἐνεδρεύει παρὰ τὸ προσηφάλιόν σου γλιχόμενος τῶν θελημάτων σου. Ὁ ὄρις εἰσδύει ἔρκων εἰς τοὺς παρθενικοὺς κόλπους σου, οὗς θέλει μολύνει διὰ τοῦ ἰοῦ του. Ἀπόθευ αὐτὴν ἐνόσω ὁ Ἀλλάχ δὲν εὐλογεῖ τὸν γάμον σου. Ὁ δακτύλιος οὗτος, ἐνθύμημα τῶν μόνων εὐπροσύνων τούτων τῆς αἰχμαλωσίας μου στιγμῶν, ἔστω σοι φυλακτήριον.

« Ἄν ποτε αἰσθανθῇς τεαυτὴν καταβαλλομένην ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ τῆς πλάνης, θεωρεῖ τὸν δακτύλιον καὶ ἀναλογίζου ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι ψεῦδος, κείμενον ἐντὸς τῶν ἀνθρωπίνων νόμων. Εἶναι ἡ μέθη τοῦ αἵσχους καὶ τῆς ἀτιμίας.

« Ἔσο λοιπὸν ἀγνή σύζυγος, καὶ ἀγία μήτηρ, ὡς θυγάτηρ τοῦ Ἀλλάχ. Οὕτω θέλεις ζῆσει ἐν τῇ αἰωνιότητι. »

Σπανίως ἀνατολικὸς κάλλιμος ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ τόσῳ εὐδοκίμως καὶ μετὰ πόσης χάριτος!

— 0 —

Σατυρική ἐπιγραφή. — Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου ἐν τῇ πόλει Α ... ἐσυνήθιζον νὰ πωλῶσι πρὸς ἴδιον ὄφελος πῆν σποδὸν τῶν ἐν τοῖς γραφείοις αὐτῶν κατὰ τὸν χειμῶνα καταναλισκομένων καυσοξύλων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνέλεγον καθ' ἑκάστην αὐτὴν ἐκ τῶν πυραύνων καὶ τὴν ἀπεθήκευον εἰς ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένον ἰσόγειον. Ἡμέραν τινὰ κλητῆρ τις τοῦ ὑπουργείου, λαβὼν κιμωλίαν γῆν, ἔγραψεν (ἐπὶ τῆς θύρας: Ἐνταῦθα ἀναπαύεται ἡ κόνις τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου. »

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΦΕΛΛΑΧΑ

Ἴδετε τὴν! καλλίσφυρος, λιγύπνοος προβαίνει,
Ἐχει τὸ σῶμα ὅμοιον ὠραίας κυπαρίσσου,
Ἄττημελῶς τὴν ἄσμιπες τῆς εἶν περιβεβλημένη,
Καὶ ἔχει τὴν γλυκύτητα οὐρὶ τοῦ παραδείσου.

Μὲ μόνην τὴν μελάγραις ἐνδεδυμένη εἶναι
Καὶ φαίνεται ὀλόκληρος ἡ μάγος καλλοῦ ἢ της.
Δὲν τὴν καλύπτουσι πτερὰ καὶ ποῦφ καὶ κρινολίνας
Καὶ δὲν εἶναι προσποιήσις ἀκόμη κ' ἡ φωνή της.

Μ' ἀρχαῖκόν τὸ βάδισμα, μ' ἀρχαῖκόν τὸ ὕφος,
Τὴν βλέπεισ Καρυάτιδα κομψὴν τοῦ Ἐρεχθείου.
Δὲν διακρίνεται εἰς αὐτὴν τῶν εὐρωπαϊῶν τύπος
Καὶ βάδισμα ἐπίπλαστον καὶ χρῶμα ψιμμουθίου.

Ἴδ' ἀφελῆς ὡς οὐρανὸς νυκτὸς σεληνοφώτου,
Εἶν' ὑπερήφανος καθὼς πελέα ἐρημίτις,
Εἶν' τρυφερὰ ὡς ἀσπατμός τοῦ ἔρωτος τοῦ πρώτου,
Καὶ ἔχει ὄψιν ἔαρος καὶ στήθη Ἀφροδίτης.

Ἴδὲ, ἰδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς μέλανας ἐκείνους!
Ἴδὲ τοὺς, πῦρ καὶ κεραυνοὺς καὶ μύδρους ἐκτοξεύουσιν,
Ἄλλὰ μὲ τὰς ἀκτίνας τῶν τὰς φλογεράς, πυρίνους,
Χύνουν γλυκύτητ' ἄφατον καὶ σὲ καταμαγεύουσιν.

Εἶναι τῆς Κίρκης ὀφθαλμοὶ καὶ ἔδραι ζάλης θείας!
Περιφρονῶ τὸ βλέμμα σου, ὡς πλάνος εὐρωπαϊά,
Εἶναι τὸ βλέμμα σου πηγὴ ἀπάτης, πονηρίας,
Κ' εἶσαι μεσήλικος ἢ νῦν εἰκοσαέτις νέα...

Ἐκεῖν' εἶναι Νειλόβιος, Σιλφίδα ὁμοιάζει,
Ἄσιποτ' εἶναι θελκτικὴ, ἀσίποτ' εἶναι νέα,
Διάγει βίον ἀφελῆ κ' εἰς τὸν ἀγρὸν γηράζει,
Ἦ! μόνῃ αὕτη δύναται ν' ἀποκαλῆτ' ὠραία!

Ἡ ἰδική σου καλλονή, ψευδής, ἠγορασμένη,
 Συνίσταται εἰς ὕφασμα, κροσσούς, πλοκάμους ξένους,
 Ἡ καλλονή σου εἶν' πλαστή, ἐψιμουθιωμένη,
 Καὶ θέλγει μόνον τοὺς κομψοὺς ἀποκεχαινωμένους.

Πόσον μ' ἐφάνη θελκτικὴ τῆς Ἀφρικῆς ἡ κόρη,
 Ὅποταν εἰς τὸν ποταμὸν ὑδρεύετο γυμνόπους!
 Ἀπλῆν ἐσθῆτα ἔφερε, τὴν ἄσμπε της ἐφόρει,
 Καὶ εἶχε Νύμφης ποταμοῦ τὸ ὕφος καὶ τοὺς τρόπους.

Ἐφαίνετο τὸ στήθος της λευκόν, σφριγόν, ὠραῖον,
 Ὅταν ὀλίγον ἐκλινε νὰ ἄρη τὴν ὑδρίαν.
 Κ' ἔχυνε φλόγας ἔρωτος δι' ὀφθαλμῶν ἠδέων
 Καὶ ἔβαιν' ὑψιμέτωπος καὶ μὲ ἀγερωχίαν....

ᾠ! τί τὴν θέλεις τὴν ψευδῆ νεάνίδα αἰθούσης;
 Τί; καλλονὴν ἐπίκτητον ζητεῖς νὰ προτιμήσης
 Τῆς καλλονῆς τῆς φυσικῆς ἀγροδιαίτου μούσης;
 ᾠ! ὄχι! τὴν Φελλάχαν μου καὶ ἄκων θ' ἀγαπήσης.

Δεκέμβριος 1875

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ Ζ'. φυλλαδίῳ γρίφου
 Τὰ ἐν ἄδη οὐδὲν ἄμμα παρατήρησε.

Λύσις τοῦ αἰνίγματος.

Τὸ Ω.

Τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐπεμψαν οἱ κ.κ.
 Νικ. Τ. Χαριτάτος, Μιχ. Πεστεμαλιζόγλου,
 Ἰωάννης. Γ. Νικολαΐδης, Γεώρ. Γ. Πεντάκης,
 καὶ Π. Ζαγκλῆς, ἐνταῦθα.

Ὁ κ. Μαρ. Δικιαρδόπουλος ἐκ Καΐρου, ὁ κ.
 Μ. Κ. Κορβέτας ἐξ Ἀσμουῦν-Γκουρῆς, ὁ κ.
 Π. Παναγιωτόπουλος ἐκ Μινοῦφ καὶ ὁ κ. ᾠθ.
 Δοβέρδος ἐκ Βίρκετ-λ-Σάμπ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Η'.

Τὸ πρῶτον δὲν ἔχει νιός,
 Τ' ἄλλο συχνὰ φορεῖται,
 Τ' ὄλον δεικνύει ὠωνοῦς
 Κακοῦς. Τίς τὸ μαντεύει;

ΓΡΙΦΟΣ ζ'.

ΠΑ

